

Hans Eirik Olav
Haakon den godes vei 14
N-0373 Oslo

Spesialenheten for politisaker
Postboks 93
2301 Hamar

Oslo 13. juli 2015

E-post: post@spesialenheten.no

A N M E L D E L S E

A: ANMELDELSENS FORMELLE DEL

Jeg begjærer herved at Elisabeth Harbo-Lervik og Petter Nordeng (heretter benevnt "anmeldte"), begge med adresse C. J. Hambros plass 2 c, 0164 Oslo,¹ settes under tiltale og straffes for overtredelse av:

STRL § 116 (ulovlig ransaking)

En offentlig Tjenestemand, som foretager en ulovlig Ransagning af Hus eller Person eller en ulovlig Beslaglæggelse af Breve eller Telegrammer, straffes med Bøder, Tjenestens Tab eller Hefte indtil 2 Aar.

Ved at de anmeldte mot bedre viten, i perioden fra 2. til 15. juni 2011 planla og deretter – den 15. juni 2011 – gjennomførte ulovlig ransaking hjemme hos Hans Eirik Olav, Dagaliveien 18 F, 0776 Oslo.

STRL § 117, første ledd (ulovlig frihetsberøvelse – ulovlig skjerping av straff)

Med Fængsel indtil 6 Aar straffes den offentlige Tjenestemand, som foretager en ulovlig Fuldbyrkelse af Frihedsstraf, en ulovlig Fængsling, Paagribelse eller anden Frihedsberøvelse, Udvisning eller Forvisning, eller som ulovlig forlænger en Frihedsberøvelse eller skjærper dens Strenghed.

Ved at de anmeldte den 15. juni 2011 foretok en ulovlig pågripelse og fengsling av Hans Eirik Olav, samt at de på rettsstridig vis skjerpet frihetsberøvelsens strenghet ved å forlenge varetekten i glattcelle utover maksimumstiden på 48 timer.

STRL § 120 (løgnaktige protokolltilførsler og erklæringer)

¹ Det har ikke vært mulig å spore opp de anmeldtes bostedsadresse.

Har en offentlig Tjenestemand i nogen Tjenesten vedkommende Protokol anført Usandhed eller lagt Skjul paa Sandheden, eller har han ved Udfærdigelsen af Protokoludskrift, Telegram eller Telefonmeddelelse eller ved Stempling, Merkning eller anden tjenstlig Erklæring, der er afgiven for at tjene som Bevis, anført eller bevidnet Usandhed eller lagt Skjul paa Sandheden, straffes han med Tjenestens Tab eller med Fængsel indtil 3 Aar, men indtil 6 Aar, saafremt han har handlet i Hensigt at forskaffe sig eller andre en uberettiget Vinding eller at skade nogen.

Ved at de anmeldte den 16. juni 2014 og 13. oktober 2014 utarbeidet og avsendte henholdsvis en redegjørelse og et påtegningsark som er laget i den hensikt å påvirke Oslo tingrett i én bestemt retning, uten at det fantes grunnlag for innholdet, hvor det i den anledning er anført og bevitnet usannheter og hvor det også er lagt skjul på sannheten. Idet redegjørelsene er utarbeidet i den hensikt å skaffe Økokrim en uberettiget vinning og/eller å skade Hans Eirik Olav, skal forholdet anses som grovt, jf bestemmelsens siste straffalternativ.

STRL § 121, første og annet ledd (taushetsbrudd)

Den som forsettlig eller grovt uaktsomt krenker taushetsplikt som i henhold til lovbestemmelse eller gyldig instruks følger av hans tjeneste eller arbeid for statlig eller kommunalt organ, straffes med bøter eller med fengsel inntil 6 måneder.

Begår han taushetsbrudd i den hensikt å tilvende seg eller andre en uberettiget vinning eller utnytter han i slik hensikt på annen måte opplysninger som er belagt med taushetsplikt, kan fengsel inntil 3 år anvendes. Det samme gjelder når det foreligger andre særdeles skjerpene omstendigheter.

Ved at de anmeldte, i den hensikt å tilvende seg og Dagbladet en uberettiget vinning, har oversendt straffesaksdokumenter til Dagbladet og derved krenket den lovbestemte taushetsplikt, jf politiregisterloven § 23

STRL § 166, første ledd (falsk forklaring)

Med Bøder eller med Fængsel indtil 2 Aar straffes den, som afgiver falsk Forklaring for Retten eller for Notarius eller i Fremstillinger, han som Part eller Retsfuldmægtig i en Sag fremlægger for Retten, eller som mundtlig eller skriftlig afgiver falsk Forklaring til nogen offentlig Myndighed i Tilfælde, hvor han er pligtig til at forklare sig til denne, eller hvor Forklaringen er bestemt til at afgive Bevis.

Ved at de anmeldte på kontinuerlig basis, siden senest 10. juni 2011, har avgitt falsk forklaring (herunder tilbakeholdt opplysninger) i fremstillinger de som rettslig representant for det offentlige har fremlagt for retten.

Strl § 168 (falsk anklage)

Den, som ved falsk Anklage, Anmeldelse eller Forklaring til Retten, Paatalemyndigheden eller anden offentlig Myndighed eller ved Forvanskning eller

Bortryddelse af Bevis eller Tilveiebringelse af falsk Bevis eller mod bedre Vidende paa anden Maade søger at paadrage en anden Sigtelse eller Fældelse for en strafbar Handling, eller som medvirker hertil, straffes, hvis der handles om en Forbrydelse, med Fængsel fra 6 Maaneder indtil 8 Aar og, hvis der handles om en Forseelse, med Fængsel indtil 4 Aar.

Ved at de anmeldte den 9. juni 2011 og 7. mars 2014 - i den hensikt å søke å pådra Hans Eirik Olav en fellelse for et straffbart forhold - utarbeidet grunnløse og falske anklager (siktelse og tiltalebeslutning), og hvor de anmeldte i perioden fra 9. juni 2011 og frem til dags dato har søkt å forpurre etterforskningen bl.a. ved å hindre innhenting av frifinnende bevis, dette i den hensikt å sikre en fellende dom.

Strl § 270, første ledd (prosessbedrag)

For bedrageri straffes den som i hensikt å skaffe seg eller andre en uberettiget vinning: (1) ved å fremkalle, styrke eller utnytte en villfarelse rettsstridig forleder noen til en handling som volder tap eller fare for tap for ham eller den han handler for

Ved at de anmeldte senest fra 10. juni 2011 rettsstridig har forledet en større krets dommere til å foreta handlinger som volder tap eller fare for tap for disse eller de disse handler for (her; tiltalte), dette etter å ha fremkalt, styrket og deretter utnyttet den villfarelse at de anmeldte har hatt grunnlag for å straffeforfølge handlinger i medhold av strl § 275 (utroskap).

Idet handlingen; 1) har voldt betydelig økonomisk skade; 2) de anmeldte har misbrukt sin stilling som representant for påtalemyndigheten og den tillit lovgiver, domstolene og samfunnet har gitt dem; samt at 3) de anmeldte har forledet en større krets dommere og andre offentlige tjenestemenn i inn- og utland, skal bedrageriet anses som grovt, jf strl § 271.

B: ANMELDELSENS MATERIELLE DEL

1. GRUNNLAGET ER FØLGENDE

1.1 Innledning

Idet det forutsettes kjennskap til sakens bakgrunn forut for de straffbare handlinger, vises det til pkt. 2 i Advokatfirmaet Eldens begjæring om utsettelse av hovedforhandlingen datert 10. oktober 2014 samt til Bilag nr. 2 til den nevnte utsettelsesbegjæring (RISC-rapport av januar 2008).

Bilag nr. 1: Begjæring om utsettelse av 10. oktober 2014

Gjennomgangen av historikken nedenfor er ment å gi et omriss av den fremstilling som er gitt i ovennevnte bilag.

1.2 Bakgrunnen – historikk

Kort oppsummert dreier saken seg om følgende forhold: I 2007 lå Thule Drilling ASA' (heretter benevnt som Thule eller riggselskapet) borerigg, Thule Power, til

vedlikehold/ombygging på QGM verftet i Sharjah, De Forenede Arabiske Emirater (UAE). I tillegg lå to nybygg under konstruksjon på verftet, nemlig Thule Force og Thule Energy. Verftet ble operert av det nyetablerte selskapet Quality General Maintenance Group LLC (QGM). Thule Power (nedenfor omtalt som riggen) var på dette tidspunkt allerede leid ut på et fire års certeparti til Saudi Aramco, vurdert til å være verdens største oljeselskap. Dersom riggen ikke ble levert i tide, ville det påløpe dagbøter beregnet som en funksjon av den avtalte dagraten riggen ble leid ut for, og jeg viser i så henseende til memo utarbeidet av undertegnede i samarbeid med selskapets CFO, Peter Gjessing i 2008/2011 (tapstabellen), hvor konsekvensene av at riggen ikke ble ferdigstilt i tide blir belyst.

Bilag nr. 2: Memo/utregning av 2008/2011

QGM-verftet løp ganske fort inn i økonomiske problemer, tilsynelatende som følge av sviktende administrasjon hvilket i sin tur førte til store forsinkelser på arbeidet med Thule Power. Den reelle årsak, derimot, skyldes at virksomheten var etablert i kriminell hensikt, og jeg viser da spesielt til RISC-rapporten av 2008,² pkt. 1, 5, 6, 7 og 9, samt til RISC-rapporten av 17. februar 2009,³ sidene 4 og 5 samt 15 og 16. I lys av dette (altså; at hensikten med etableringen av verftet ikke var å drive lovlig virksomhet) fremstår en sviktende administrasjon av verftet som helt naturlig.

For å sikre driften ved verftet, og derved fremdriften av ombyggingen av den omtalte rigg, hadde Thule Drilling (i 2006) lånt ut USD 22 mill til QGM. Ledelsen i riggselskapet var ikke kjent med at eierne bak QGM var notorisk kriminelle. Likeledes var ledelsen ukjent med eiernes reelle hensikt med verftsvirksomheten. Her kan det skytes inn at Thule Drilling på dette tidspunkt var QGMs eneste kunde.

Det omtalte lånet til QGM kunne kalles tilbake ved *cross default*. I tillegg til denne rett, hadde riggselskapet også rett til å overta de utenlandske eiernes aksjepost i QGM, en post som utgjorde 49 %. Som følge av mislighold på QGMs hånd ble lånet kalt tilbake i april 2007. Vi går ikke her nærmere inn på resultatet/følgene av riggselskapets aksjon, bortsett fra å slå fast at eierne bak QGM stengte verftet 30. juni 2007. Stengingen – som var gjort i utpressings og vinnings hensikt – førte til at alt arbeidet med riggene umiddelbart opphørte, samt at riggselskapet ikke lenger fikk tilgang til riggene. Følgen av denne ulovlige operasjon, og en langvarig utestengelse, var at Thule Drilling ville kunne gå konkurs allerede tidlig i 2008.

Under disse omstendigheter – utestengelse fra verftet og dagbotklausulens negative virkning på Thules kontantstrøm, likviditet og finansielle situasjon for øvrig – sier det seg selv at riggselskapet ikke ville kunne tiltrekke seg investorer for å finansiere underskuddet og driften i selskapet. Tvert imot. Situasjonen var prekær, og høyst reell. Etterfølgende gransking har brakt på det rene at eierne av verftet hadde planlagt å tilrøve seg riggselskapets rigger, om nødvendig ved å presse riggselskapet inn i konkurs, og jeg viser da til RISC-rapporten av januar 2008, pkt. 6.6 (side 24 flg. i rapporten). Virksomheten som ble operert på verftet var altså i realiteten et kriminelt foretagende.

² Bilag nr. 2 til utsettelsesbegjæringen nevnt ovenfor.

³ Bilag nr. 3 til utsettelsesbegjæringen nevnt ovenfor.

Alternativene for riggselskapet ved årsskiftet 2007/2008 var altså enten å begjære oppbud med påfølgende milliardtap for eierne, eller å forsøke å rette opp i situasjonen og derved sikre grunnlag for videre drift. Riggselskapets ledelse bestemte seg for det siste alternativet og via en initiativtaker og mellommann (Ronald E. LeKarz og et for saken nyetablert selskap: *Strategic Alliances Corporation (SAC)*) engasjerte Thule Drilling sentrale personer i Saudi Arabia og Sharjah. Dette engasjementet resulterte bl.a. i at verftet ble delvis gjenåpnet høsten 2007, hvilket åpnet opp for en gradvis gjenopptakelse av vedlikeholds-/ombygningsarbeidet fra og med desember 2007. Et like vesentlig resultat av initiativet overfor ovennevnte sentrale personer i Saudi Arabia og UAE var at Saudi Aramco godtok Thules forespørsel via LeKarz og SAC om å kansellere certepartiet, en kontrakt som på dette tidspunkt hadde en negativ konsekvens for Thule på flere titalls millioner US dollar. Dette positive resultatet kunne åpenbart ikke ha skjedd uten Thules Saudiarabiske venner og deres påvirkningskraft overfor Saudi Aramco og domstolene i UAE.

Resultatet av det engasjement som LeKarz fikk satt i gang blant den regjerende kongefamilie i Saudi Arabia og underordnede tjenestemenn, er synliggjort i brev fra the Ruler's Office av 19. november 2007, og i brev fra advokatfirmaet Al Awadi & Al Ahli av 15. februar 2011.

Bilag nr. 3: Brev av 19. november 2007 fra the Ruler's Office

Bilag nr. 4: Brev av 15. februar 2011 fra advokatfirmaet Al Awadi & Al Ahli

Førstnevnte brev bekrefter; **1)** at LeKarz opprettet kontakt med Sultanen av Sharjah (the Ruler); **2)** at Sultanen og kronprinsen av Saudi Arabia (direkte gjennom sine underordnede) lot seg involvere i saken; **3)** at det ble gjennomført møter i den forbindelse; og **4)** at målet med Sultanens og kronprinsens engasjement var å på raskest mulig vis få løst konflikten med verftet, til det beste og med minst mulig tap for Thule Drilling. Dette lyktes de og deres underordnede med.

Det andre brevet bekrefter LeKarz' engasjement i saken, herunder; **1)** at han først ble engasjert som rådgiver for riggselskapet i forhold til de problemer som hadde oppstått som følge av QGM-eiernes ikke-forretningsmessige drift; **2)** at LeKarz' mandat ble utvidet etter at problemene hadde eskalert i juli/august 2007; **3)** at diskusjonene omkring honorarene for redningsarbeidet ble innledet i september 2007; **4)** at honorarkravet ble manifestert i desember 2007 på basis av at SAC hadde lyktes i; a) å få kansellert kravet på dagbøter; b) å få kansellert certepartiet med Saudi Aramco uten å bli møtt med sanksjoner av noe slag; og c) å unngå å bli svartelistet av Saudi Aramco (hvilket er normalt ved "none performance"), med den konsekvens at riggselskapet sto konkurransemessig på lik linje med andre i markedet; **5)** at rammene for honoraret ble diskutert en rekke ganger med styret og administrasjonen i riggselskapet; **6)** at SAC/LeKarz veiledet og ga råd i alle rettsprosesser som gikk i Dubai og Sharjah; og **7)** at riggselskapets styre/ledelse var meget fornøyd med resultatet av oppdraget.

Dette siste punkt bekreftes av e-postsamling fra september-desember 2007, hvor det fremgår at riggselskapets ledelse var informert om det redningsarbeid som pågikk, hva som ble gjort, hvem som sto bak arbeidet i UAE, og at arbeidet måtte honoreres. Videre bekrefter denne dokumentasjonen at investorene – etter at redningsarbeidet hadde lyktes – ikke bare

var fornøyde, men også ønsket å delta i den emisjon som ble gjort mot slutten av desember samme år. Riggsselskapet hadde altså gjenvunnet tillit i markedet, takket være det arbeid som ble gjort i Sharjah og UAE.

Bilag nr. 5: E-postsamling 24. september – 18. desember 2007

Utover dette legger jeg ved en presentasjon av den Saudiarabiske kongefamilien som viser det sentrale persongalleriet som var involvert i redningsaksjonen høsten 2007.

Bilag nr. 6: Presentasjon av den Saudiarabiske kongefamilie

Et interessant bilde som tegnes i presentasjonen er den Saudiarabiske kongefamiliens kontroll over/grep om Saudi Aramco, hvilket forklarer hvordan det kunne ha seg at sistnevnte kansellerte det omtalte fireårs certepartiet uten negative følger for Thule. En annen interessant opplysning er beskrivelsen av Dr. Adel Al Gosaibi, en nøkkelperson som hadde (og fremdeles har) ansvar for å sette i kraft de instruksjoner som måtte bli gitt av Sultanen og kronprisen. Som det fremgår av side 11 i presentasjonen (SACs erklæring av 22. oktober 2014) har Al Gosaibi bekreftet LeKarz' rolle i SAC siden opprettelsen av selskapet i november 2007. Hva som er like interessant med dette brevet er at Al Gosaibi har signert som visepresident, og dermed bekreftet Sultanens og kronprinsens kontroll over SAC, hvilket samtidig er en bekreftelse på hvem de reelle eierne bak SAC er. Dette faktum har de anmeldte nektet å ta hensyn til, og følgelig dekket over. Handlingen – unnlåtelsen og den fortsatte straffeforfølgelse – gjenspeiler et svært alvorlig straffbart forhold.

Jeg nevner her at dersom de anmeldte skulle unnskyldte sin unnlåtelse med at de ikke tror på dokumentasjonen, så var de i så fall forpliktet til å plukke denne ifra hverandre og deretter dokumentere utover enhver rimelig tvil at den Saudiarabiske kongefamilie ikke har vært involvert og derved ikke hadde krav på noe godtgjørelse.

De anmeldte har vært kjent med dokumentasjonen helt fra den innledende etterforskningsfase, herunder dokumentasjon på at Sultanens og kronprinsens engasjement førte til at verftet ble gjenåpnet, og at Saudi Aramco ikke bare kansellerte certepartiet uten videre, men også lot være å kreve de kontraktsfestede dagbøter som på kanselleringsstidspunktet var kommet opp i USD 11 millioner. Til dette siste skal det nevnes at det var intet under disse omstendigheter som hindret Saudi Aramco fra å bare sitte og la dagbøtene løpe frem til det tidspunkt hvor dagbøtene oversteg verdien av riggen, hvorpå de kunne overta riggen vederlagsfritt for hele leieperioden på fire år. Saudi Aramco hadde altså ingen grunn for å utøve veldedighet overfor Thule Drilling. Tvert imot. I og med at leieprisen ble redusert dag for dag, hadde Saudi Aramco – som kommersiell aktør – all grunn til å vente. At Saudi Aramco under disse omstendigheter like fullt lot være å gjøre krav på sine dagbøter, og lot være å reise erstatningssak mot riggselskapet med påfølgende svartelisting av Thule Drilling, er i seg selv en bekreftelse på et vellykket redningsarbeid utøvet av kongefamilien og deres underordnede.

De anmeldte var mot denne bakgrunn forpliktet til å vurdere og avklare den økonomiske konsekvens av dette arbeidet, mer presist; utgjorde redningsarbeidet et økonomisk tap eller en økonomisk gevinst for riggselskapet? Resultatet av denne vurdering måtte deretter ha

blitt veid opp mot den omstridte utbetaling. Først på dette punkt i etterforskningen kunne man få et svar på hvorvidt utbetalingen var til skade eller nytte for selskapet.

Etter at den verste krisen var løst (delvis gjenåpning av verftet samt kansellering av certepartiet med Saudi Aramco, hvilket ga grunnlag for videre finansiering av riggselskapet), ble det som nevnt ovenfor – gjennom mellommannen/SAC – presentert krav om honorering av det arbeidet som ble gjort og som hadde reddet riggselskapet. Selskapets ledelse anerkjente arbeidet og honorerte dette med USD 6. millioner. Beløpet – som anslagsvis representerte 1 % av verdien på riggene – ble utbetalt i to omganger, men for enkelthetsskyld benytter jeg *utbetaling* i entall i fremstillingen nedenfor.

Riggselskapet gikk konkurs ca tre år senere, høsten 2010. Årsaken til konkursen ligger utenfor de hendelser som er nevnt ovenfor. Her kan det være nyttig å nevne at bostyreroppdraget ble gitt til advokatfirmaet Ro, Sommernes hvor den første styreformannen i riggselskapet, Henrik A. Christensen, er partner. Det hører med til denne historien at Christensen var med på å starte opp Thule Drilling, (sammen med Tore Enger) og sørget også for at advokatfirmaet hans ble engasjert som Thule Drilling' juridiske rådgiver. Advokatfirmaet har dermed – gjennom Christensens spesielle engasjement og tvilsomme rolleskifter – kunnet sikre seg et millionbeløp fra Thule Drilling i form av honorarer.

Christensen ble i realiteten sparket fra styret etter initiativ fra den nye styreformannen; Hans Eirik Olav. Ikke lenge etter dette oppsto det spørsmål om Christensens roller/engasjement relatert til lånet som QGM hadde fått av Thule, et antatt iscenesatt forsøk fra selskapet Vanguard på å overta Thules aksjer våren 2007, samt advokatfirmaet Ro Sommernes' tvilsomme fakturering for arbeid Christensen utførte under sine forskjellige roller/engasjement i Thule Drilling.

I den hensikt å få oversikt over de nevnte forhold, henvendte Olav seg til Christensen og ba om å få oversendt dokumentasjon som han satt på. Christensen motsatte seg dette, med den naturlige følge at forholdet mellom Thule Drilling/Olav og Ro Sommernes tilspisset seg.

Christensens unnvikelser kan ikke tolkes annerledes enn at han og advokatfirmaet Ro Sommernes søker å dekke over tvilsomme eller endog straffbare handlinger i forbindelse med Christensens engasjement i Thule Drilling, dette for å unndra seg og derved forpurre ethvert forsøke på erstatnings- eller straffeforfølgelse mot firmaet og dets involverte advokater. Ro Sommernes' engasjement i Thule Drilling er nærmere redegjort for i mitt notat av oktober 2011.

Bilag nr. 7: Hans Eirik Olavs notat av oktober 2011

I lys av ovennevnte fremstår valget av Ro Sommernes som bostyrer ikke bare som påfallende og tilnærmet uforståelig, men også som svært uheldig mht troverdigheten rundt bobehandlingen, herunder beslutningen om å reise erstatningssak og deretter anmelde riggselskapets ledelse. Anmeldelsen fremstår som en hevnaksjon, samt forsøk på å få fjernet en brysom kritiker av boprosessen. Olavs engasjement kunne – dersom ingen stoppet han – avdekke Ro Sommernes' engasjement/disposisjoner i saken forut for konkursen, herunder tapping av Thule Drilling via i beste fall tvilsomme honorarkrav og forsøk på å "blåse opp"

verdien av Thule – midlertidig – for deretter å profitere på opsjoner (warrants). Ro Sommernes hadde følgelig et motiv for å stoppe Olav, med alle midler.

Under bobehandlingen mente bostyrer å ha funnet at den omtvistede utbetaling *kunne* være urettmessig og at riggledelsen som hadde besørget utbetalingen kunne være erstatningsansvarlige overfor boet. Boet reiste derfor forliksklage mot riggledelsen, men innrømmet under sakens gang at man ikke hadde tilstrekkelig bevis for å reise sivil søksmål. Ikke uventet mislyktes man med dette sivilrettslige fremstøtet.

Det synes å ha vært først etter at dette forsøket hadde strandet at bostyrer fikk "mistanke" om straffbare forhold i selskapet. Mistanken bygget man på den omstendighet at man ikke hadde funnet dokumentasjon tilknyttet utbetalingen av det omtvistede honoraret, hvilket dermed indikerte et bokføringslovbrudd, jf borevisors innberetning av 2. mai 2011.

Med dette som utgangspunkt anmeldte bostyrer forholdet til Økokrim. De anmeldte utarbeidet straks deretter siktelse mot riggselskapets ledelse, og som det fremgår av grunnlaget, forfulgte man et anmeldt bokføringslovbrudd med utroskapsbestemmelsen. Straffesaken var med dette i gang. De anmeldtes handlinger har hittil ført til domfellelse i Oslo tingrett, i deres favør, og med store menneskelige og økonomiske kostnader for Hans Eirik Olav og hans familie.

1.3 Faktum: Uomtvistede omstendigheter

Det er ikke omtvistet at verftet ble stengt, og at en slik utestengelse fra selskapets vesentligste eiendeler ville kunne føre Thule Drilling inn i en konkurs. Videre er det ikke omtvistet at verftet ble delvis gjenåpnet i slutten september 2007, og at Thule Drilling vant frem med deler av sine anførsler og påstander for domstolene i UAE. Endelig er det heller ingen uenighet om at ledelsen av riggselskapet fremdeles fastholder at utbetalingen ble gjort for å honorere redningsarbeidet, og at verdien som denne utbetalingen representerte var akseptabel og i balanse med de verdier som ble reddet.

1.4 Faktum: Omtvistede omstendigheter

I all korthet er det uenighet mellom de anmeldte og anmelder om; **1)** hvorvidt det ble gjort et arbeid som resulterte i gjenåpning av verftet; **2)** hvorvidt det honorerte arbeidet har en verdi; **3)** hvorvidt riggselskapet var forpliktet til å utrede honorarkravet; og **4)** hvorvidt riggselskapets ledelse – utover Olav – var kjent med de foregående punkter.

Her skal det kort presiseres at riggselskapets ledelse har uttalt seg om og også fremlagt dokumentasjon på at slikt arbeid *har* blitt utført, at det utbetalte beløp var en gjenytelse for dette arbeidet, at man var fornøyd med arbeidet, og at riggselskapet mente seg forpliktet til å honorere dette arbeidet. Dokumentasjonen bekrefter i seg selv at riggselskapets ledelse var godt kjent med det arbeid som til slutt førte til delvis gjenåpning av verftet og kansellering av det omtalte certeparti og dagbøter tilknyttet sistnevnte. De anmeldte har med stor iver søkt å villede (objektivt sett har de søkt å villede domstolen, og man står da overfor forsøk på prosessbedrag (strl § 270). Hvorvidt domstolen *lar seg* villedes, er en annen sak. I så fall står vi overfor korrupsjon) domstolen til å tro det motsatte, herunder at ingen av riggselskapets ledelse – bortsett fra Olav – var kjent med det redningsarbeid som ble utført og, derved, grunnlaget for utbetalingen.

En slik selektiv prosess – hvor man setter seg til å plukke ut/dekke over faktum som ikke passer inn som grunnlag i en konklusjon – leder naturlig nok til det resultat at de nevnte omstendigheter for så vidt fremstår som *omtvistet*, men da altså på et uforsvarlig og uholdbart grunnlag. Skal man først mene noe om en omstendighet, forutsettes at man setter seg inn i saken, avklarer det som er mulig å avklare omkring faktum for først deretter å ta stilling til det man har hatt til vurdering. Det har altså de anmeldte nektet å gjøre, og årsaken er klar: Dersom de sivilrettslige forhold, som danner grunnlaget for utbetalingen, hadde blitt gjort til del av den strafferettslige etterforskning og vurdering, ville fundamentet som forfølgelsen hviler på falle bort. Det følger av dette at de anmeldte bevisst har administrert etterforskningen på en slik måte at alt materiale som taler for en henleggelse har blitt dekket over. Handlingen er straffbar.

1.5 De anmeldtes grunnlag for straffeforfølgelse mot Hans Eirik Olav

1.5.1 Innledning

Innledningsvis må det gjøres klart at påtalemyndigheten ikke er gitt mandat til å forfølge antatt utroskap dersom man ikke samtidig foretar en undersøkelse som med høy grad av sannsynlighet indikerer at handlingen kan ha påført fornærmede (her Thule Drilling) et økonomisk tap. Et grunnleggende og helt avgjørende element i utroskapsvurderingen blir derfor å avklare dette sivilrettslige forhold; nemlig hvorvidt det foreligger økonomisk tap på fornærmedes hånd.

Selv om vi for øvelsens skyld skulle legge til grunn at riggselskapet hadde en særdeles anstrengt økonomi på utbetalingstidspunktet, at selskapets ledelse ikke hadde noe informasjon om utbetalingen, at det ikke fantes avtaler omkring utbetalingen, at mottaker for utbetalingen var et "hylleselskap" uten noe forretningsmessig mening, og at andre enn redningsmennene disponerte over de utbetalte midlene, så vil man likevel ikke kunne påstå utroskap dersom selskapet ikke har hatt noe økonomisk tap som følge av utbetalingen. For å si det litt enkelt; dersom biltilsynet i tre år på rad har glemt å sende ut faktura for veiavgift på firmaets biler, vil ikke selskapets ledelse kunne forfølges for utroskap dersom man velger å gjøre opp for den ubetalte veiavgift, dette til tross for at biltilsynet ikke har sendt ut fakturaer, hvilket jo ikke er et ukjent fenomen.

Det blir følgelig fullstendig meningsløst – slik de anmeldte har gjort – å påstå at handlingen (utbetalingen) er gjort mot selskapets tarv, dersom man ikke samtidig kan dokumentere at handlingen har påført selskapet et økonomisk tap.

Når de anmeldte i sine fremstillinger benytter begrepet "tarv", så er dette begrepet i det alt vesentligste fylt av en følelse av at det - populært sagt - "lukter" av utbetalingen. Det fremgår ikke noe sted i sakens dokumenter at de anmeldte har gått inn og vurdert hvorvidt selskapet faktisk tapte penger på utbetalingen. Naturligvis har man da heller ikke vurdert *hvor mye* penger selskapet i så fall skal ha tapt. Mot denne bakgrunn blir det i beste fall fullstendig ansvarsløst å legge til grunn at handlingen like fullt er gjort mot selskapets tarv. Å legge til grunn at selskapets tap korresponderer med den omtvistede utbetaling (uten å avklare tapet), bygger på en vurdering som best kan sammenlignes med å stikke fingeren i luften og tenke på et tall. Det ene tallet vil være like godt/uforsvarlig som det annet.

1.5.2 Grunnlaget for siktelsen mot Hans Eirik Olav – utroskap, jf strl § 275

Det fremgår av siktelsen av 9. juni 2011 at de anmeldte mener at Hans Eirik Olav har begått utroskap mot riggselskapet ved at han besørget utbetaling av honorarene *uten* at Thule Drilling fikk noen gjenytelse. Før vi går videre minner vi om at de anmeldte - i forkant av utarbeidelsen av siktelsen – var på det rene med de omstendigheter som er nevnt ovenfor.

De anmeldte har altså gjort straffeanklagen betinget av at det ikke ble gitt noen gjenytelse for de utbetalte honorarer. Av dette følger det at de anmeldte – før siktelsen ble utarbeidet – må ha vurdert det arbeidet som ble honorert, herunder dets verdi, og deretter funnet at noe slikt arbeid ikke har blitt gjort, alternativt; at verdien av arbeidet er blitt beregnet til kr. 0,-. Denne øvelsen – som altså skulle ha avklart de objektive straffbarhetsvilkår – har de anmeldte ikke gjort. Tvert imot erklærer de anmeldte i påtegningsark av 13. oktober 2014 at en slik vurdering er irrelevant for saken og at det følgelig ikke vil bli foretatt noe i retning av å få avklart hvorvidt utbetalingen korresponderer med en gjenytelse.⁴

Bilag nr. 8: Økokrims påtegningsark av 13. oktober 2014

Sagt med andre ord hevder de anmeldte at det ikke er nødvendig å få avklart det objektive straffbarhetsvilkåret, nemlig hva utbetalingen skulle tjene til (og hvorvidt utbetalingen var gjort mot riggselskapets tarv, herunder hvorvidt arbeidet tilførte selskapet en gevinst, eventuelt påførte selskapet et tap), samtidig som man like fullt står fast på at utbetalingen er gjort i strid med riggselskapets tarv og at Hans Eirik Olav har utvist skyld i så måte. Å iverksette strafferettslige skritt uten å få dette helt sentrale spørsmålet avklart (hva utbetalingen skulle tjene til, og hva det økonomiske resultatet ble for selskapet), er i beste fall grovt uaktsomt og fullstendig meningsløst. Enda verre stiller saken seg når vi vet at de anmeldte har dekket over eller på annen måte søkt å marginalisere de omstendigheter som utbetalingen av honoraret hviler på.

Hans Eirik Olav og den øvrige ledelse i Thule Drilling har som nevnt anført og dokumentert at verftet ble stengt, at handlingen var urettmessig, at det var ønske om/behov for å få verftet gjenåpnet, og at det *ble* gjenåpnet. Riggleidelsen har også redegjort for årsaken til at verftet ble gjenåpnet (og at man derved hadde sikret selskapets verdier, aksjonærenes investeringer og selskapets videre drift), nemlig ved at Lekarz og de reelle eierne bak SAC i perioden fra juli til desember 2007 langt på vei løste de rettslige og utenomrettslige problemer. *Hvordan* dette ble gjort er for så vidt irrelevant i denne sammenheng. Det sentrale er at et arbeid ble gjort og at dette reddet riggselskapet ut av en krise. Et tilhørende sentralt moment som de anmeldte var forpliktet til å vurdere *og* beregne, var det økonomiske/finansielle resultatet av dette redningsarbeidet. Som nevnt gjentatte ganger i herværende skriv, vil det ikke foreligge grunnlag for utroskapsforfølgelse dersom riggselskapet ikke tapte penger på redningsarbeidet.

I lys av disse omstendigheter – og i lys av vilkårene for å kunne utstede en arrest- og ransakelsesordre, hvor det i så fall må ligge til grunn en overvekt av sannsynlighet for at mistenkte har begått en straffbar handling – var de anmeldte forpliktet til å avklare følgende spørsmål før de overhodet kunne ta stilling til hvorvidt handlingen skulle straffefølges; **1)**

⁴ Se pkt. 2, øverst på side 2 i påtegningen.

ble Thule Drilling reddet? I så fall av hvem?; **2)** hvordan manifesterte redningsaksjonene seg?; og **3)** hva var (den negative eller positive) verdien av det arbeidet som ble utført?

Som indikert like ovenfor var de anmeldte forpliktet til å gjennomføre disse etterforskningskritt *før* man gikk til tingretten med siktelsen og begjæringen om pågripelse og ransaking. Det gjorde de ikke. Følgen av å la være å avklare disse faktiske omstendigheter er at det på tidspunktet for arrestasjonen og ransakingen ikke eksisterte skjellig grunn til mistanke. Aksjonen som ble iverksatt 15. juni 2011 bygget dermed – i beste fall – på grunnløse spekulasjoner fremsatt av en åpenbart inhabil bostyrer, spekulasjoner som sto i strid med tilgjengelig uomtvistet faktum. Når de anmeldte i lys av dette like fullt hevder at det er begått utroskap, samtidig som de nekter å avklare disse for straffesaken helt sentrale spørsmål, har de åpenbart utøvet grov uforstand i tjeneste, jf strl § 325, første ledd, nr. 1.

Mot denne bakgrunn kan vi slå fast – slik advokat Elden indikerte i fengslingsmøtet 17. juni 2011 – at forholdet er av sivilrettslig art, at de anmeldte var klar over dette; at det ikke fantes grunnlag for mistanke om straffbar handling, og at det uansett ikke fantes grunnlag for å begjære ransaking og varetekt. Dette siste støttes av det faktum at det – hva gjelder gjerningsbeskrivelsen for utroskap – ikke har fremkommet noe (av vesentlig betydning for utroskapspåstanden) under etterforskningen som ikke allerede var kjent da de anmeldte aksjonerte 15. juni 2011. Tvert imot har det, etter at aksjonen ble iverksatt, kommet frem opplysninger som bekrefter at den siktede ledelse handlet til det beste for riggselskapet. Det positive økonomiske resultat av redningsaksjonen er langt høyere enn den omstridte utbetalingen, og dermed kan man slå fast at selskapet ikke har lidt et økonomisk tap i og med utbetalingen.⁵

Et sentralt spørsmål i relasjon til strl § 116 og § 117 er i hvilken utstrekning de anmeldte – i forkant av aksjonen 15. juni 2011 – hadde foretatt undersøkelser og etterforskning av de påståtte straffbare handlinger. Det fremgår av de anmeldtes innledende avhør at de ikke kan ha foretatt etterforskning av betydning. I det innledende avhøret ga de anmeldte bl.a. uttrykk for at de visste svært lite om Thule Drilling og hendelsene tilknyttet den ulovlige stengningen av verftet i Sharjah, samt virkningene av denne. Et tilbakevendende spørsmål var omstendigheter rundt fakturaen tilknyttet honorarutbetalingen, hvor de anmeldte gjentatte ganger forsøkte å få Olav til "å snuble" i sin forklaring omkring dette forholdet. Avhøret fortonet populært sagt seg som "en fisketur" der hensikten har vært å få en bekreftelse på de løse spekulasjoner man satt på, og som utroskapsanklagen fremdeles hviler på. Dette i seg selv bekrefter at de anmeldte ikke hadde satt seg inn i saken, at siktelsen var utarbeidet uten grunnlag, og at pågripelsen, ransakingen og frihetsberøvelsen var gjort mot bedre viten.

Et annet moment som trekker i samme retning er at de anmeldte allerede før pågripelsen ca kl 07:00 onsdag 15. juni 2011 må ha lekket informasjon til pressen om at ledelsen i riggselskapet var pågrepet. Dersom de anmeldte virkelig hadde vært interessert i å få avdekket sannheten og oppklart et påstått straffbart forhold – og i den forbindelse unngå at evt. medskyldige iverksatte tiltak for å hindre/forpurre etterforskningen – ville man åpenbart ikke ha gått til pressen med saken. Tvert imot. Ser vi grunnlaget for siktelsen i lys av de anmeldtes manglende kunnskaper om saken og deres lekkasjer til massemedia, får man en

⁵ Kanselleringen av dagbøtene overstiger alene det utbetalte beløp.

grei bekreftelse på at de anmeldte ikke ønsket å få oppklart noe. Hva de ønsket var en tilståelse, og for å lykkes med dette benyttet man ulovlige midler, så som varetekt i glattcelle. Når tilståelsen ikke kom, bare skjerpet man torturen ved å forlenge oppholdet på glattcelle samtidig som de førte dommeren bak lyset.⁶

Et tredje moment som trekker i samme retning finner vi i de anmeldtes aktivitet i Sveits, og deres energiske forsøk på å dekke over denne aktivitet. Mht aktivitetene i Sveits har de anmeldte bl.a. medvirket til gjennomføring av hemmelig rettergang, tilbakeholdt sentral dokumentasjon for straffesaken i Norge, samt tilbakeholdt opplysninger om at det er innledet etterforskning/straffesak mot Olav og LeKarz (og hvor de anmeldte høyst sannsynlig står som ansvarlige for etableringen av denne straffesak), og derved effektivt frarøvet Olav hans rett til å forsvare seg mot straffeanklager. Videre har det nå blitt kjent at sveitsiske myndigheter – høyst sannsynlig etter instruks fra de anmeldte – har tilbudt LeKarz å kjøpe seg ut av straffesaken mot å gi bostyrer tilgang til halv million USD som står frosset på SACs konto i Sveits. Med en slik fremgangsmåte vil de anmeldte kunne dekke over deres kronvitner i Sveits, nemlig den kriminelt belastede Hans Olaf Eldring og eieren av advokatfirmaet Tournaire, Claude Tournier. Disse to individer har ikke bare føret de anmeldte med uriktige/falske forklaringer og forfalskede dokumenter, de står med stor sannsynlighet også som medvirkere til utstrakt hvitvasking av midler for en rekke internasjonale klienter. LeKarz bekrefter at han i forbindelse med straffesaken i Sveits har sett en liste med navn på en rekke kjente finansaktører og investorer, herunder formuende norske investorer. Oppstillingen av disse navn er funnet i Tourniers og Eldrings kundeliste, et dokument som de anmeldte formodes å ha i sin besittelse, men som de åpenbart ikke har til hensikt å foreta seg noe med, hvilket i seg selv er en krenkelse av strl § 118, første ledd, siste straffalternativ.

En avsløring av fullstendig svikt i godt innarbeidede mekanismer som var ment å sikre landets finansmiljø mot å bli uskyldig medvirkende til hvitvasking – mekanismer som samtidig var ment å forsikre andre stater om at midler plassert og forvaltet i Sveits var "rene" – vil naturlig nok kunne få uante og i alle tilfeller meget alvorlige konsekvenser bl.a. mht den tillit Sveits ønsker å opprettholde hos stater som søker å forhindre økonomisk grensekryssende kriminalitet blant egne borgere. Følgelig har sveitsiske myndigheter en felles interesse med de anmeldte, nemlig å avvise enhver begjæring om innsyn, og derved forhindre dårlig publisitet, dette på bekostning av Olavs rettigheter.

Et fjerde moment som også bekrefter at de anmeldte ikke ønsket å få avdekket sannheten, og følgelig har gjort seg skyldig i prosessbedrag, finner vi igjen i en samtale mellom anmeldte Harbo Lervik og en kollega. Samtalen fant sted i Oslo tingrett i en pause under vitneforklaringen til tidligere administrerende direktør Peter Gjessing. I samtalen – som ble overhørt av Olav og hans prosessfullmektig – uttalte anmeldte følgende:

"Jeg vet ikke om jeg tør spørre flere spørsmål. Jeg vet ikke hvilke svar jeg får."

Kjernen i, og motivet ved ethvert vitneavhør og enhver fremleggelse av argumenter og dokumentasjon er å få avklart sannheten. Ethvert forsøk på å innskrenke tilførselen av

⁶ Jf fengslingsmøtet 17. juni 2011.

informasjon til retten vil automatisk bli å betrakte som et forsøk på å hindre fremme av sannheten og derved sakens rette opplysning.

Anmeldtes uttalelse gjenspeiler situasjonen i retten hvor Gjessing forklarte seg til Olavs fordel og – til de anmeldtes store frustrasjon – ga han rett i at det var Saudiaraberne som hadde reddet selskapet. Med denne uttalelsen har anmeldte Harbo Lervik ikke bare bekreftet sin store frykt for at sannheten skulle bli avslørt, hun har samtidig avslørt påtalemyndighetens reaksjon når denne risikoen blir følbart, nemlig å forhindre ytterligere "lekkasjer" av informasjon som kunne bidra til at sannheten skulle bli belyst.

Denne frykten for at sannheten skulle dukke opp – en frykt som tilkjennegis i de fleste dokumenter som er utarbeidet av de anmeldte⁷ – er i seg selv en bekreftelse på at det ikke fantes noe grunnlag for de straffeprosessuelle tvangsmidler som er blitt benyttet mot Olav. Uttalelsen bekrefter også forsett mht de straffebud de anmeldte er anmeldt for i herværende skriv.

1.5.3 Grunnlaget for tiltalen

Som nevnt har de anmeldte, i forbindelsen med utarbeidelsen av siktelsen, lagt til grunn at riggselskapet *ikke fikk noe igjen* for utbetalingen, og at denne omstendighet skulle danne grunnlag for straffeforfølgelse. I tiltalebeslutningen av 7. mars 2014 har de anmeldte endret dette grunnlaget til at det nå ikke fantes *rettslig grunnlag* for utbetalingen.

Selve siktelsen gir signaler om at man har vurdert verdien av gjenytelsen til kr 0,-, mens tiltalen gir signaler om at det er revnende likegyldig hvorvidt det er foretatt et vellykket redningsarbeid, dette da man mener at det ikke eksisterer noen avtalerettslige forpliktelser mellom riggselskapet og dem som reddet situasjonen i UAE for selskapet.

Begge grunnlag (siktelsen og tiltalen) fordrer en presis avklaring av det avtalerettslige forhold mellom riggselskapet og de som løste krisen for selskapet, samt en avklaring av det økonomiske resultat. En slik avklaring har de anmeldte – som nevnt – nektet å foreta, dette til tross for at de anmeldte i sin redegjørelse av 16. juni 2014 til Oslo tingrett fremhevet at man aktet å føre beviser for at Thule ASA ikke var forpliktet til å betale og at SAC ikke hadde rett til å motta beløpet.⁸

Bilag nr. 9: Økokrims redegjørelse av 16. juni 2014

Fundamentet for tiltalen svikter på samme grunnlag som for siktelsen.

Nedenfor skal jeg gå nærmere inn på utroskapsbestemmelsen i lys av etterforskningen i herværende sak, hvilke vilkår som i så måte må være oppfylt for at dette straffebudet skal komme til anvendelse, samt dokumentere at vilkårene for straffeforfølgelse ikke var oppfylt.

2. STRAFFELOVENS BESTEMMELSER OM UTROSKAP I LYS AV HERVÆRENDE SAK

2.1 Innledning

⁷ Jf de anmeldtes påfallende uvilje til å etterforske de sivilrettslige forhold som straffesaken er fullstendig avhengig av.

⁸ Se redegjørelsen side 4, annet avsnitt.

I den straffesak som de anmeldte står som hovedarkitekter bak, var det mht de objektive straffbarhetskriterier avgjørende å få avklart; **1)** hvorvidt riggselskapet var i krise da verftet ble stengt; **2)** hvorvidt riggselskapets ledelse engasjerte utenforstående for å redde selskapet; **3)** hvorvidt selskapet ble reddet, og i så fall; **4)** hvorvidt den aktivitet (tjeneste) som reddet selskapet hadde en verdi; og **5)** hvorvidt det forelå en forpliktelse til å gjøre opp for denne tjeneste, dette i lys av den rettskultur selskapets tvistigheter befant seg i. Denne øvelsen har de anmeldte nektet å gjennomføre. I stedet har de bare lagt til grunn at det ikke fantes noe rettslig grunnlag for utbetalingen, og at domstolen dermed var tvunget til å avsi en fellende dom for utroskap. Med dette har de anmeldte ukontrollert fått diktere de objektive straffbarhetskriterier, og tilpasset disse slik det passet dem best. Her minner jeg om påtalemyndighetens plikt til å klarlegge også det som taler til fordel for den mistenkte,⁹ jf strpl § 226, tredje ledd. En krenkelse av denne plikt vil samtidig kunne være en krenkelse av rekke straffebestemmelser, herunder strl §§ 123, 132a, 168, og 325, første ledd, nr. 1.

Før man kunne forlange at domstolen skulle prøve hvorvidt det forelå utroskap, ja, før de anmeldte overhodet kunne begynne å forfølge den påståtte straffbare handlingen, var de – som indikert like ovenfor – forpliktet til å undersøke og deretter ta stilling til innholdet av den materielle rett, herunder forholdet mellom Thule Drilling og de som løste krisen for Thule Drilling. Det sier seg selv at når hele ledelsen i riggselskapet anså bistanden som helt avgjørende for selskapets videre eksistens, så var de anmeldte enten forpliktet til å legge dette til grunn, eller – i motsatt fall – etterforske saken og deretter motbevise påstanden utover enhver rimelig tvil. Det er ikke påtalemyndighetens oppgave å sette seg til å synse over forretningsmessige beslutninger, og selv velge hvilke løsninger som måtte være best for selskapets tarv, slik de likevel har gjort i denne saken.

Motivet bak utroskapsbestemmelsen er å forhindre en person fra å begå *illojale* handlinger i forhold til den hvis interesser vedkommende er satt til å ivareta. Å fremme en straffesak hvor det foreligger sivilrettslige uklarheter av den art som er nevnt i herværende sak, faller klart utenfor rammen av hva strl § 275 tar sikte på å løse. Det har ikke vært i lovgivers mening å gripe inn i det sivile forretningsliv og bedømme forretningsmessige beslutninger/handlinger i lys av straffeloven, uten å først avklare de sivilrettslige forhold. En slik forvaltning av straffeloven som de anmeldte fører i marken er det samme som å "stikke kjepper" i forretningslivets hjul. At denne type straffeprosess leder til justismord, burde ikke overraske noen.

Jeg legger til her at når nå retten av uforståelige grunner tillot fremme av saken, forpliktet den seg samtidig til å ikke bare avklare det sivilrettslige forhold, jf eksempelvis strpl § 294, men også å benytte straffelovens beviskrav under denne prøvingen. I straffesaker kreves at det er bevist utover rimelig og fornuftig tvil at tiltalte har utført handlingen, med nødvendig skyld. Dette gjelder alle elementer i straffebudet, også innholdet av det avtalerettslige forholdet mellom Thule Drilling og de som løste krisen for riggselskapet (det objektive straffbarhetskriteriet). Det blir i dette lys fullstendig absurd – og selvsagt uholdbart – når de anmeldte eksplisitt forlanger at retten ikke skal ta stilling til det objektive

⁹ Dersom selskapet har tjent på (hatt en økonomisk gevinst av) det redningsarbeid som ble utført, etter at de omstridte honorarer er trukket fra, foreligger det som sagt ikke grunnlag for utroskap. I og med at bostyrer – i straffesaken – har lagt inn erstatningskrav (tilsvarende det omstridte beløp), nevner jeg her at det med nødvendighet heller ikke eksisterer grunnlag for et slikt erstatnings-/tilbakeføringskrav dersom man finner at riggselskapet har hatt en økonomisk fordel av redningsarbeidet.

straffbarhetskriteriet, men bare legge til grunn de anmeldtes oppfatning om at utbetalingen må ha vært urettmessig.

Til dette skal det legges til at det er svært uheldig mht gjennomføringen av den straffesak som de to anmeldte har iscenesatt, at man ber retten om å legge til side en prøving av den materielle rett hvor den som er berørt – her; i realiteten medlemmer av den Saudiarabiske kongefamilien – ikke engang er gjort til part i saken. De som reddet riggselskapet ut av krisen kan ikke ignoreres når det skal avgjøres hvorvidt redningsarbeidet var en del av et forpliktende avtaleforhold.

De anmeldte har åpenbart vært klar over at saken ikke kunne fremmes som straffesak, og i ethvert tilfelle; ikke før de sivilrettslige forhold var blitt avklart. At sivilrettslige forhold, og uenigheter i så måte, må avklares *før* man kan ta stilling til hvorvidt disse skal tillegges strafferettslig betydning, trenger ingen ytterligere forklaring. Konsekvensen av å skyve disse forhold til side er opphevelse, jf eksempelvis i LG-2009-174780.

Den omstendighet at de anmeldte nektet å avklare grunnlaget for de objektive straffbarhetsvilkår, føyer seg inn i rekken av – isolert sett – uforklarlige handlinger. Ser vi derimot de anmeldtes handlinger i lys av de sterke interesser advokatfirmaet Ro Sommernes har i riggselskapet og dets anliggender, herunder deres interesse i å dekke over erstatnings- og straffbetingende handlinger,¹⁰ blir de anmeldtes handlinger mer forståelige, om man kan si det slik.

I tillegg til de klare interessekonflikter som er retningsgivende for bostyrers behandling av konkursboet etter Thule Drilling, må man ikke glemme å nevne Økokrims og advokatfirmaet Ro Sommernes' felles engasjement i Konkursrådet. Økokrim er representert ved statsadvokat Bård Thorsen, mens Ro Sommernes er representert ved advokat Knut Ro. Én av Konkursrådets oppgaver er å koordinere offentlige myndigheters innsats i forbindelse med bobehandling, herunder oppfølging av konkurssaker hvor det er mistanke om økonomisk kriminalitet. Det står dermed åpent for medlemmene i Konkursrådet å gjennomføre uformelle diskusjoner omkring konkurssaker, og koordinere tiltak på siden av loven. I saker hvor eksempelvis en Ro Sommernes-partner sitter som bostyrer i et bo som advokatfirmaet har økonomiske interesser i, og hvor man samtidig har interesse i å dekke over egne rettsstridige eller straffbare handlinger, vil det ikke være utenkelig at man tar opp saken med Økokrim, eksempelvis via statsadvokat Thorsen, og koordinerer en forfølgelse, dette i den hensikt å fremme Ro Sommernes' økonomiske interesser og samtidig dekke over forhold som kan fremstå som skadelige for advokatfirmaet. Det er først når vi ser de anmeldtes "etterforskning" i lys av den nevnte interessekonflikt at etterforskningen gir "mening". Det er i så måte vanskelig å se at de anmeldtes straffeprosessuelle handlinger ikke har blitt gjennomført som følge av de tette bånd mellom de anmeldte og Ro Sommernes. Dette styrkes av det faktum at de anmeldte og bostyrer i omtrent tre år har spilt ball med Olavs begjæring om innsyn i all dokumentasjon som vedgår Thule-saken. Det hele endte med at hovedforhandlingen ble gjennomført uten at forsvarer/Olav fikk adgang til denne dokumentasjon som kunne sikre en frifinnende dom. En slik skjuling av avgjørende/frifinnende bevis ville ikke vært mulig uten de anmeldtes bistand og den koordinering av saken som disse to medlemmene av Konkursrådet har kunnet iverksette.

¹⁰ Se Bilag nr. 7 ovenfor.

2.2 Nærmere om grunnlaget for straffeforfølgelsen – herunder svikten i etterforskningen

2.2.1 De anmeldtes redegjørelse av 16. juni 2014 og påtegningsark av 13. oktober 2014 sett i lys av faktum

I redegjørelsen erklærer de anmeldte – overfor tingretten – at de har til hensikt å føre bevis for at Thule Drilling ikke var rettslig forpliktet til å foreta utbetaling til SAC, at SAC ikke hadde rettslig krav på utbetalingen samt at Hans Eirik Olav var kjent med dette. Det sentrale bevistemaet – understrekes det - er hvorvidt Thule Drilling var rettslig forpliktet til å foreta utbetalingen, og hvorvidt Hans Eirik Olav har utvist skyld ved å besørge overføringen.

Allerede her skinner det igjennom at man uten den minste etterforskning på det sivilrettslige plan¹¹ like fullt har bestemt at utbetalingen er i strid med selskapets tarv, og at det for retten bare var å ta stilling til hvorvidt det forelå skyld. Igjen får vi signaler om at "etterforskningen" har blitt styrt av utenforliggende interesser. Dette støttes i sterk grad av de anmeldtes påtegningsark av 13. oktober 2014 (se bilag nr. 8, ovenfor), hvor de gjør det klinkende klart at Thule Drilling ikke var forpliktet til å foreta utbetalingen, og *det* uavhengig av om Thule måtte ha fått en motytelse. Å innta en slik holdning fremstår som absurd, og medfører umiddelbart erstatnings- og straffansvar.

I følge de anmeldte skulle altså riggselskapet bare fortsette å ta imot verdifull bistand, men la være å gjøre opp for det arbeid som måtte bli utført i så henseende. Erklæringen er skandaløs. Her oppfordres altså allmennheten – av et påtaleorgan – til å bryte prinsippet om at avtaler skal holdes, og *det i nær sagt* enhver sammenheng, og i alle fall i saker hvor det foreligger minimalt med dokumentasjon. Det blir ikke bedre av at de anmeldte har kommet med oppfordringen uten engang å ha gjort forsøk på å undersøke om selskapet faktisk fikk en motytelse (samt verdien av denne), eller hvorfor selskapets ledelse overhodet bestemte seg for å redde riggselskapet og deretter prissatte arbeidet og resultatet av dette.

Det fremgår av redegjørelsen og påtegningsarket at de anmeldte var godt kjent med de anførsler riggledelsen hadde avgitt under avhør, og som skulle ha sporet de anmeldte til handling; enten henlegge saken, eller iverksette etterforskning med tanke på å avklare den sivilrettslige delen av saken. I og med at anmeldelsen ikke ble henlagt, var de anmeldte forpliktet til å ta stilling til riggledelsens uttalelser om at det utbetalte beløpet ble sett på som "*...ekstremt vel anvendte penger.*"¹² Disse uttalelser som er gitt til de anmeldte vedrørende motivet for utbetalingen, står i strid med de anmeldtes ufunderte *oppfatning* av det samme. De anmeldte har ikke forsøkt å forklare denne inkonsekvens. Den eneste logiske forklaring er at de anmeldte har forstått at inkonsekvensen ikke kan forklares og at det følgelig ikke har eksistert noe grunnlag for siktelse, pågripelse, ransaking, varetekt (herunder bruk av glattcelle for å fremtvinge opplysninger og tilståelse), eller tiltale, og man står dermed overfor en åpenbar krenkelse av EMK art. 3, 6 og 8.

De anmeldte hevder altså at ubetalingen er gjort *imot* riggselskapets tarv. I det følgende skal jeg kort gjengi uttalelser som majoritetsaksjonær og styremedlem Anders Ivar Olsen har gitt til de anmeldte under etterforskningen (og som har kommet til uttrykk under

¹¹ Nærmere bestemt; å få avklart den økonomiske verdi av redningsarbeidet og de avtalerettslige forhold som ligger til grunn for dette engasjementet.

¹² Økokrims avhør av styremedlem og majoritetsaksjonær i Thule Drilling

hovedforhandlingen i Oslo tingrett høsten 2014), dette i forbindelse med de forskjellige bevisemaer.

*"De 6 millionene utgjorde en betydelig, en betydelig del av den emisjonen som gjøres. Og det var helt naturlig at den var opplest og vedtatt og skulle være en del av utbetalingen og at den faktisk skulle behandles formelt før den kommer ut av det blå fra Peter Gjessing."*¹³

Det fremgår av dette at både styret og administrasjonen var kjent med saken, ikke bare før utbetalingene, men før emisjonen som skulle skaffe tilveie midlene.

*"Du blir spurt om fra ØKOKRIM «din reaksjon på at skulle bruke USD 6 mill ift likviditetssituasjonen?» Så svarer du: «Det var ikke en budsjettert post. Selskapet viste at det måtte bruke betydelige midler for å få tilgang til verftet. Det spiller ingen rolle hva du gjør om du ikke har tilgang til eiendelene dine."*¹⁴

Uttalelsen vitner om krisen selskapet sto overfor mens verftet var stengt. Videre kan man i lys av uttalelsen slå fast at utbetalingen var et resultat av diskusjoner i selskapets ledelse, og at ledelsen var enig om beslutningen.

*"Slik vi så verden i 2008 når man fikk tilgang på verftet, ja da var det en bedriftsøkonomisk fornuftig beslutning."*¹⁵

Igjen bekreftes det av Olsen at riggselskapets ledelse så på det vellykkede redningsarbeidet som meget verdifullt for selskapet.

*"Vi hadde et behov for å få tilbake riggene, for dette beløpet var det billig i forhold til hva vi kunne bruke på advokater."*¹⁶

Uttalelsen bekrefter at ledelsen har hatt selskapets tarv som rettesnor for de beslutninger som ble fattet. Hadde man valgt å bruke advokater for å få gjenåpnet verftet, ville det høyst sannsynlig ha kostet mer enn USD 6 mill, og man ville på ingen måte være sikker på å lykkes. Riggselskapet hadde heller ikke finansiell styrke til å vente i 3-4 år på at advokatene alene skulle forsøke å redde situasjonen i domstolene i UAE. De anmeldte er kjent med, og det er heller ingen uenighet om at dersom stengningen av verftet skulle ha vært prøvet for en domstol i UAE, ville dette sannsynligvis ha kunnet ta mange år.

Midlertidig forføyning/arrest var/er et ukjent rettsinstitutt i UAE. Det beste man kunne gjøre var å fremme saken for "Court of Urgent Matters". I følge advokatfirmaet DLP Piper i Dubai var den korteste saksbehandlingstiden de var kjent med i slike saker; fire år, hvilket var 3 ½ år mer enn hva Thule Drilling hadde økonomisk ryggrad til å tåle. Dersom de anmeldtes kommersielle "forretningsforståelse" skulle ha blitt implementert i forretningslivet, ville de fleste selskaper ha endt opp i skifteretten, mens uhederlige mennesker – så som ledelsen

¹³ Vitneforklaring Oslo tingrett høsten 2014

¹⁴ Vitneforklaring Oslo tingrett høsten 2014

¹⁵ Vitneforklaring Oslo tingrett høsten 2014

¹⁶ Politiavhør av Olsen

bak det kriminelle foretaket QGM – ville profittert uten den minste risiko for straff eller annet ansvar. Selskapets ledelse har altså ikke bare forsøkt å redde selskapet, man har også valgt det rimeligste alternativet, til det beste for selskapet, dvs; dets aksjonærer og kreditorer.

På en tilsvarsslipp fra forlikrådet i april 2011, jf boets mislykkede rettslige pågang, besvarte Olsen forliksklagen på følgende måte:

"Betaling av USD 6 mill er rettmessig."

Under vitneavhøret av Olsen i Oslo tingrett, erklærte Olsen at riggselskapet;

"...hadde en avtale med et selskap, SAC, som faktisk var med og bidro til at Thule fikk tilgang til verkstedet, så var del vel anvendt, en god anvendelse av disse pengene."

Olsen og riggledelsen har altså følt seg meget trygg på at de hendelser som holdt på å knekke riggselskapet, ble ivaretatt og løst på en forsvarlig og god måte, og at utbetalingen i den forbindelse var i henhold til avtale.

Dersom de anmeldte skulle være av en annen oppfatning enn den som riggledelsen og majoritetsaksjonæren her har gitt uttrykk for, må en slik oppfatning for det første bygge på noe håndfast. At man mangler dokumentasjon er ikke ensbetydende med at det har blitt begått en kriminell handling. Dernest var anmeldte forpliktet til å undersøke forholdene, og – dersom de etter grundig adekvat etterforskning fremdeles skulle være fast bestemt på at man her likevel sto overfor straffbare handlinger – dokumentere sitt syn.

De anmeldte var følgelig klar over at de objektive straffbarhetsvilkår ikke var oppfylt, og at det for øvrig ikke hadde noen mening å avgjøre redegjørelsen av 16. juni 2014, eller å gjennomføre en slik varslet bevisføring, all den tid de anmeldte ikke aktet å etterforske enn si belyse de sivilrettslige forhold nevnt under pkt. 2.1 ovenfor. Som allerede nevnt er dette en skandaløs og straffbettinget tilnærming til saken, til stor skade for Olav.

I lys av dette kan vi slå fast at de anmeldte ikke har hatt hjemmel for etterforskning, pågripelse, ransaking, frihetsberøvelse, eller utarbeidelse av siktelse og tiltale. Med andre ord har de anmeldte forholdt seg slik som beskrevet i strl §§ 116, 117, 120, og 168.

Mht de subjektive straffbarhetsvilkår må det avklares hvorvidt de anmeldte har overtrådt de opplistede straffebud med forsett. Avgjørende for dette spørsmål blir om de anmeldte var klar over eller om det for dem fremstod som overveiende sannsynlig at grunnlaget for de nevnte handlinger (pågripelse, ransaking, frihetsberøvelse, løgnaktig erklæring, og falsk anklage) sviktet, og at den feilaktige informasjon som de prosessuelle handlinger hviler på og den informasjon som ble tilbakehold (nektet etterforsket) var av betydning for bedømmelsen av de straffbare forhold som man har hevdet at Hans Eirik Olav har begått. I lys av ovennevnte fremstår det som åpenbart at de anmeldte har handlet med forsett, i den hensikt å skade Olav, og – dermed – hans nærmeste familie.

2.2.2 Nærmere om de anmeldtes løgnaktige forklaringer og tilbakeholdelse av sentral informasjon

De anmeldte har bygget sin sak på deres egen grunnløse påstand om at de omtalte utbetalinger på til sammen USD 6 millioner var blitt tappet fra en emisjon som skulle sikre likvider for videre drift. Påstanden er fremmet mot bedre viten. Videre har de anmeldte, for Oslo tingrett, hevdet at riggselskapets øvrige ledelse ikke var kjent med utbetalingen før disse ble gjort mot slutten av januar 2008, hvilket – mener de anmeldte – skulle bevise at Hans Eirik Olav har handlet på egen hånd, til egen fordel, uten at noen andre visste om utbetalingen eller grunnlaget. Fremstillingen er løgnaktig, villedende og falsk.

Det fremgår av en rekke e-poster som de anmeldte har i sin besittelse at utbetalingen ble gjennomført etter at saken var blitt behandlet i styret og i selskapets daglige ledelse, samt at disse vurderinger ikke fant sted i januar, men tidlig i desember året i forveien. I denne dokumentasjonen, lagt ved som Bilag nr. 5 ovenfor, fremgår det at midlene som skulle dekke de nevnte honorarer, skulle innhentes gjennom en rettet emisjon. Utbetalingen ble gjort overrenstemmende med styrets og riggselskapets beslutning. Administrerende direktør Peter Gjessings uttalelse i e-post av 14. desember 2007 er i seg selv en bekreftelse på at de anmeldte har dekket over eller på annen måte unndratt sentral informasjon fra prøving i Oslo tingrett:

*Beløp: Vi trenger USD 15 mill + direktekostnadene commissioning Thule
> Power (USD 1 mill eller muligens mer) + nok til å dekke invoices
> fremover til neste emisjon (hvis jeg får tidspunktet så skal jeg legge
> inn beløpet) + fees i Dubai (USD 6 mill).¹⁷ Dette blir USD 22 mill ++.*

Det omtvistede beløp er altså allerede diskutert og foreløpig inkorporert i det beløp man ønsket å hente inn gjennom en rettet emisjon. Beløpet ville selvsagt ikke ha dukket opp her, dersom det kun var Olav som ordnet med riggselskapets finanser. Ei heller ville det ha kommet inn i Gjessings e-post om det ikke først var blitt diskutert i selskapets ledelse. Det er altså med dette ene dokument, dokumentert at de anmeldte bedro under prosess da de holdt tilbake denne sentrale informasjon fra prøving da straffesaken gikk for Oslo tingrett høsten 2014. Handlingen er samtidig en krenkelse av strl § 168.

En rekke tidligere e-poster bekrefter at styret og selskapets ledelse var på det rene med det redningsarbeid som pågikk og som endte med en gjenåpning av verftet og fritakelse for økonomiske forpliktelser overfor Saudi Aramco, og jeg viser da til Bilag nr. 5 ovenfor.

All denne informasjon er av de anmeldte enten blitt tilbakeholdt eller blitt marginalisert/undertrykt under hovedforhandlingen.

3. ULOVLIG FRIHETSBERØVELSE – ULOVLIG SKJERPING AV STRAFF

I lys av det som er sagt ovenfor fantes det ikke grunnlag for anmeldelse, siktelse eller tiltale. Det fantes dermed intet grunnlag for frihetsberøvelse og ransaking, hvilket man må legge til grunn at de anmeldte har vært på det rene med.

¹⁷ Min understrekning

Olav ble arrestert og plassert i glattcelle onsdag 15. juni 2011. Det finnes ingen lovhjemmel for å holde en person i glattcelle utover 48 timer, jf eksempelvis politiarrestforskriften § 3-1. Denne grensen var overskredet før fengslingsmøtet fredag 17. juni 2011. Dommeren ble informert om lovbruddet og spurte påtaleansvarlig om dette var korrekt, altså at Olav hadde sittet på glattcelle utover den lovbestemte maksimumstiden. Påtaleansvarlig innrømmet forholdet, unnskyldte seg med at det hele var en glipp, og lovet at Olav skulle slippe mer tid på glattcelle. Dommeren snudde seg til Olav og erklærte: *Da slipper du mer glattcelle.* Det motsatte skjedde. Straks etter fengslingsmøtet, sørget de anmeldte for at Olav på ny ble satt på glattcelle. De anmeldte har følgelig løyet under rettergang, åpenbart i den hensikt å skade Olav. Handlingen er en krenkelse av strl § 117, første ledd, siste straffalternativ. Handlingen er også en krenkelse av EMK art. 3 og 8.

De anmeldtes hovedargument for varetekt og bruk av glattcelle var fare for bevisforspillelse, eller mer presist; fare for at Olav skulle påvirke medtiltalte Anders Ivar Olsen – som på dette tidspunkt ikke var blitt avhørt – til å lyve.

Det paradoksale er at Olsen frem til anmeldtes aksjoner 15. juni 2011 hadde uttalt seg korrekt og sannferdig i alle dokumenter (og at det følgelig – selv om vi for argumentets skyld skulle forutsette at påvirkningsfaren var reell – ikke fantes noe motiv for å verken påvirke Olsen eller destruere dokumenter), mens han *etter* de anmeldtes "intervensjon" har søkt å dekke over sannheten – ikke som følge av Olavs påvirkning, men tvert imot som følge av de anmeldtes påvirkning. Spesielt tydelig har dette blitt etter at de anmeldte henla straffesaken mot Olsen og i stedet plasserte han i rollen som det offentliges kronvitne. Paradoksalt nok er det altså de anmeldte som har utøvet bevisforspillelse og ulovlig påvirkning både under og etter den omtalte varetekt, ikke Olav.

Som nevnt benyttet de anmeldte frykten for bevisforspillelse som hovedargument for varetekt og glattcelle. Ser vi denne angivelige frykt i lys av Harbo Lerviks uttalelse i en pause under hovedforhandlingen høsten 2014 (nevnt ovenfor under pkt. 1.5.2), fremstår det med om mulig enda større tydelighet at det er de anmeldte, og ikke Olav, som har søkt (og også lyktes med) å forspille bevis.

Dernest er det viktig å understreke at grunnlaget for forfølgelsen var og er avhengig av en vurdering av de sivilrettslige forhold som danner fundamentet for den omtvistede utbetaling. I det alt vesentlige var all informasjon omkring dette grunnlag tilgjengelig for de anmeldte før de iverksatte aksjonen 15. juni 2011. Det fantes altså ikke noe grunnlag for varetekt, hvilket de anmeldte åpenbart var klar over.

Det fremgår av Høyesteretts kjennelse i Rt-2011-946 at lagmannsrettens avgjørelse av 23. juni 2011 var mangelfull og at den ikke ga grunnlag for videre varetekt. Lagmannsrettens kjennelse ble opphevet 27. juni 2011, og Hans Eirik Olav skulle derfor ha blitt sluppet ut av varetekt straks deretter. Slik Olav oppfattet situasjonen valgte de anmeldte derimot å fortie kjennelsen, og i ond tro kalte de i stedet hastig sammen til nytt avhør av Olav, på Ullersmo fengsel, Avhøret ble gjennomført uten at verken Olav eller hans advokat Christian Flemmen Johansen ble informert om Høyesteretts kjennelse og at det ikke lenger fantes rettslig

grunnlag for varetekt eller avhør. Olav ble følgelig sittende i varetekt uten hjemmel, og handlingen skal straffes i medhold av strl § 117.

4. TAUSHETSBRUDD – LEKKASJER TIL DAGBLADET

Det fremgår av e-post av 17. juni 2014 fra journalist Torgeir Pedersen Krokfjord, at de anmeldte hadde oversendt straffesaksdokumenter (bevisoppgaven) til vedkommende journalist.

Bilag nr. 10: Torgeir Pedersen Krokfjords e-post av 17. juni 2014

Det finnes ingen rasjonell straffeprosessuell grunn for å sende slike dokumenter til pressen, samtidig som man nekter tiltalte tilgang til saksdokumenter, bortsett da fra at man ønsker å vinne saken, dette ved hjelp fra pressen, samtidig som pressen med en slik ordning kan øke sitt opplag. Denne påstand støttes av det faktum at de anmeldte koblet Olav opp til den narkosiktede Gjermund Cappelen og lot Dagbladet publisere historien for dem. Økokrim har i en årrekke vært kjent med den uttaks- og innskuddsordning som Cappelen medvirket i, og de var følgelig også klar over at det ikke eksisterer noe forbindelse mellom innskyter og uttaker. Koblingen var altså usaklig. Den eneste hensikt med denne koblingen var følgelig å sverte og diskreditere Olav for derigjennom å få allmennhetens støtte og domstolens medhold. Anmeldtes handling er – foruten å være straffbar jf strl § 121 - ondskapsfull, gjort i den hensikt å skade Olav og hans familie.

5. GENERELLE BEMERKNINGER TIL HENLEGGELSEN AV UTROSKAPSANKLAGEN MOT DEN ØVRIGE RIGGLEDELSE – MEDVIRKNING TIL UTROSKAP ER IKKE STRAFFBART DERSOM STRAFFEFORFØLGELSE MOT HOVEDMANN BLIR HENLAGT

Det er bare den som kan sies å styre eller ha tilsyn med en annens anliggender som kan straffes etter utroskapsbestemmelsen. I Rt-1992-1463 gjøres det klart at det må sondres mellom det å *styre* og det å *føre tilsyn* med. Det er det siste alternativet som eventuelt var aktuelt mht forfølgelsen mot styreleder Hans Eirik Olav og styremedlemmet Anders Ivar Olsen, mens det første alternativet må ha vært aktuelt mht forfølgelsen av administrerende direktør Peter Gjessing.

I utgangspunktet tok de anmeldte ut siktelse mot Gjessing, Olsen og Olav. Et stykke ut i "etterforskningen", fant de anmeldte det formålstjenelig å henlegge siktelsen mot de to førstnevnte. Disse henleggelsene skaper åpenbare straffeprosessuelle problemer som de anmeldte har valgt å dekke over. Denne inkonsekvente etterforskning – og de absurde resultat som følger – må ses i lys av de tette bånd som eksisterer mellom bostyrer/advokatfirmaet Ro Sommernes og Økokrim, jf det som er sagt om dette ovenfor under pkt. 2.1.

Det var administrerende direktør som hadde kontroll og ansvar for den daglige drift. Følgelig var det han som i utgangspunktet sto nærmest begivenhetenes gang, herunder den omtvistede utbetalingen. I lys av dette kan man anta at de anmeldte enten har betraktet Gjessing som hovedmann, og Olsen og Olav som medvirkere, alternativt at de anmeldte har betraktet alle tre som hovedmenn. På tidspunktet for utarbeidelsen av siktelsene mot de tre, var det i alle tilfeller intet som ga grunn for å si at de anmeldte betraktet én av de siktede som mer ansvarlig enn de andre.

De anmeldte har altså trukket siktelsene mot administrerende direktør og majoritetsaksjonæren i riggselskapet. Samtidig har de valgt å forfølge styreformannen. Årsaken til at de anmeldte valgte å forfølge styreformannen har faktisk intet å gjøre med utbetalingen i seg selv eller grunnlaget for denne (altså; gjerningsbeskrivelsen i utroskapsbestemmelsen). Tvert imot hviler forfølgelsen, etter henleggelsen, alene på hvitvaskingssporet, hvor de anmeldte synes å mene at siden Hans Eirik Olav sto oppført som (proforma) deleier av det selskap som mottok deler av utbetalingen og at han også har forvaltet over deler av beløpet, ja, så må han også ha stått bak overføringen, alene. I lys av dette mente de anmeldte at man kunne henlegge de andre anklagene, dog uten å bry seg med konsekvensene dette ville få for utroskapsvurderingen. Forfølgelsen kan kort oppsummeres som en beslutning basert på antagelser. Vurderingen og beslutningen er uholdbar.

Medvirkning til utroskap – hvor den angivelige hovedmann er frifunnet eller hvor man har trukket siktelsen mot denne eller de andre hovedmenn – kan ikke straffes, jf Rt-1994-1328. Alle de tre siktede medvirket i redningsoperasjonen og den senere utbetaling. Eller sagt med de anmeldtes ord: Alle de tre siktedes handlinger oppfylder gjerningsbeskrivelsen i strl § 275. Henlegger man én av anklagene, må man også henlegge de to andre. Det finnes ingen logisk forklaring for hvorfor utroskapsanmeldelsen mot administrerende direktør og styremedlemmet / majoritetsaksjonen ble henlagt, mens anmeldelsen mot styreformannen ble opprettholdt.

Idet de anmeldte henla siktelsen mot to av hovedmennene, ville det ikke – forutsatt at gjerningsbeskrivelsen er den samme, hvilket den er – være mulig å fortsette forfølgelsen mot Olav. I motsatt fall måtte en slik henleggelse forsvares med at de to ikke var kjent med noen deler av saken og heller ikke medvirket til utbetalingen. Idet dette åpenbart ikke er tilfelle, fremstår henleggelsen mot de to – samtidig som man fortsatte forfølgelsen for det samme forhold mot Olav – som fullstendig absurd. At de anmeldte like fullt fortsatte forfølgelsen mot Olav bekrefter igjen at etterforskningen har blitt ledet og instruert av utenforstående.

Henleggelsene bekrefter for øvrig at det som ble henlagt var besørgelse av utbetaling imot riggselskapets tarv, mens det man fortsatte med var selve hvitvaskingen, jf strl § 317. Problemet med en slik løsning er at man savner det rettslige grunnlaget for å straffe etter heleriparagrafen, nemlig at utbyttet stammer fra en straffbar handling. Henleggelsen mot Gjessing og Olsen bekrefter at det ikke eksisterte grunnlag for påstanden om utroskap. Dette gjelder da naturligvis også for Olav. Ved å forfølge utroskapskrenkelsen mot Olav, kunne de anmeldte altså ikke samtidig henlegge anklagene mot Gjessing og Olsen uten å samtidig ende opp med et forklaringsproblem og mistanke om at henleggelsene er resultat av korrumperting av påtalemyndigheten.

Objektivt sett fremstår henleggelsene mot de to andre lederne i riggselskapet som irrasjonell og uhjemlet, dette spesielt hensett til at den uholdbart innskrenkede gjerningsbeskrivelsen har vært den samme både før så vel som etter henleggelsene. Dersom vi derimot ser på henleggelsene i lys av de anmeldtes straffbare aktiviteter mot Olav nevnt ovenfor, herunder lekkasjer av påtaleskritt før pågripelsesaksjonen var iverksatt, samt lekkasjer av straffesaksdokumenter til Dagbladet, er det liten tvil om at man med disse henleggelsene –

og med bistand fra Dagbladet – søkte å fabrikkere en for allmennheten lettere spiselig anklage, samtidig som man med dette har forsøkt å kjøpe seg ”gunstige” uttalelser/erklæringer (fra de ekstiltalte) som kunne benyttes mot Olav i retten.

Oppsummeringsvis har de anmeldte – i samarbeid med bl.a. advokatfirmaet Ro Sommernes – planlagt og iverksatt ulovlig ransaking, frihetsberøvelse, og skjerping av straff, dette i den hensikt å få Hans Eirik Olav dømt for utroskap vel vitende om at slikt grunnlag ikke eksisterer. Under dette arbeidet – og i den hensikt å villedde allmennheten og derigjennom skape sympati for de anmeldtes sak – har de anmeldte oversendt straffesaksdokumenter til Dagbladet, og derved også krenket taushetsplikten. Videre har de anmeldte – for å lykkes med den planen som ble iverksatt – dekket over sentrale forhold i saken samt avgitt villedende forklaringer både i påtegningsark så vel som under redegjørelser for retten. De anmeldte har forholdt seg slik som beskrevet i de opplistede straffebud, og de har utvilsomt handlet med forsett.

De anmeldtes handlinger er ikke bare straffbare og skandaløse, men også åpenbart utøvet i strid med prinsippet om å fremme rett og hindre urett. De anmeldte synes ikke å ha servert en tanke på at deres rettsovergrep gjenspeiler en fullstendig forakt til allmennheten og den tillit allmennheten har gitt disse tjenestemenn.

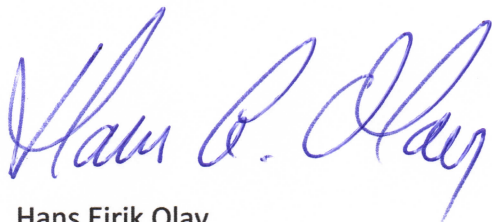
Det kan ikke utelukkes at etterforskningen vil kunne medføre utvidelse av anmeldelsen, både mht omfang og personer, og jeg viser da til det som er nevnt ovenfor under pkt. 2.1. De offentliges lovbrudd, herunder de anmeldtes slaviske etterlevelse av advokatfirmaet Ro Sommernes’ instruks, er av en så alvorlig grad at en allerede på dette stadiet anmoder spesialenheten om å foreta alle nødvendige tiltak for å sikre bevis.

6. AVSLUTNING

Jeg er kjent med anmelder- og vitneansvaret, og begjærer at saken etterforskes, og at de anmeldte blir tiltalt og straffet for de anmeldte forhold, samt for andre forhold som måtte avdekkes under sakens etterforskning.

Saken mot Olav er p.t. til ankebehandling hos lagmannsretten hvor støtteerklæring er inngitt, samt tilsvar fra påtalemyndighet. På vegne av Olav er advokat J.C. Elden i ferd med å utferdige tilsvar til dette. Sakens dokumenter er således hos lagmannsretten.

Med vennlig hilsen

Hans Eirik Olav

Oslo
13. juli 2015